

DARMO ½ ROUTI - IX.

Pondělí, 03. září 2018

Cecilka Uprostřed noci se ozval zvonek. Za moment zase a pak jeřáb, nákolikrát. Oliver se rozjel.
 â€žHořně - snad? â€œ bruřel Michal a hledal potmě pantofle. Opatrně jsem nakoukla na Jolanku, jestli ji zvoněná neprob-
 tom vrazil do ložnice Jarmilin manžel Vladimír a zařál mě tahat za ruku. â€žHeleno, pojď honem k nám, prosím tě,
 se děje? â€œ â€žEna vyhráje, řekne skoř - z balkonu a nechce mě k sobě pustit. Vis - přes zábradlí - a volá:

Přehle jsem

chodbou do jejich bytu. Váša s Michalem se dráeli kousek za mnou. â€ž Pohádali
 jste se, nebo se přihodilo jeřáb, náco jiného? â€œ snařila jsem se rychle zřskat
 nějaké informace.

â€žNe, nic jiného.

Zase měj deprese a vzala si do hlavy, řekne měj nějakou řenskou, â€œ vysvětlil mi
 Váša. Michal vypadal vyděšeně. Jeřáb, věc, kdy na světlo uviděl Váša v
 obličeji, pokrčil baně od nehtů. Sice o souseďině, nemoci věď, ale protoře se
 věřinou jen pozdravili na chodbě, něm předmětu o jeřáb - reřlně podobě.

â€žPořkejte tady a

hlavně zavřete Olivera, ař ji nepoleři, â€œ řeptala jsem a pomalu překřovala
 vysokě př na balkon. Dopadalo sem jen tlumeně světlo pouliřn - lampy, které
 ukřzalo obrys postavy, přitisknutě k zábradlí.

â€žUř je to v

pořidku, niřeho se neboj, â€œ snařila jsem se mluvit řpně, klidně. Uděla jsem
 krok směrem k Jarmile a nřhle mi chodidlem projela ostrě bolest. Přitiskla jsem
 si pusu dlaně, abych nevykřikla nahlas. Nebřt ostrěho kamřnku, ani bych si
 neuvědomila, řekne jsem vyběhla z bytu bosě. Jarmila sebou trhla a poděvala se na
 mě. Přistoupila jsem ař k nř - a opatrně jsem ji chytla za řpřstě - ruky, kterou
 se křeřovitě dráela zábradlí. V duchu jsem se modřila, aby se nebrřnila,
 protoře ta třesouř - se postava v nořn - kořjili měla o dobrěch dvacet kilo věc
 neř jř. Ař zblřzka jsem uviděla, řekne měj jednu nohu přehozenou přes zábradlí.
 Děvala se nepřtomně a jř si nebyla jistě, jestli mě věbec vnřměj.

â€žPořď, Jarmilko,

přjdeme do tepla, je tu hrozně zima. â€œ Snařila jsem se ji volnou rukou přidrřet
 jeřáb, za rameno. Pořd se pevně dráela zábradlí. Teř bych potřbovala nřř -
 pomoc, ale volat chlapy bylo přřli řiskaně. Urřitě by reagovala prudce a jř
 ji potřbovala udrřet v klidu. Na zemi byla dlařba a měla jsem pocit, řekne mi k
 nř - přřimřzajř - chodřla. Musela jsem jednat rychle, protoře jinak uř bych to asi
 dlouho takhle nevydrřela.

â€žJarmilo, hned

slez z toho zábradlí - nebo tě tady nechřm a jdu domě, â€œ přikřzala jsem jř -
 dř - razně. Zabralo to. Pustřla se zábradlí - a chytřla se mě. â€žNezlob se,
 Helenko, prosím tě, nezlob se!

Jř se nezlobila,

ale uř jsem se viděla dole. Zapřela jsem se bosou nohou o zábradlí - a věř - silou
 jsem střhla Jarmilu na sebe. řuchly jsme na zem a jř myslela, řekne měj řebra
 nadřanc. Nařtřstě - to nebyla pravda, tak jsme se nřjak posbřaly na nohy a pak
 jsem ji odvedla rovnou do ložnice a zastřla celou do přin.

â€žMusř - ř se

zahřit, přřesu ti ř. â€œ

â€žNechř nikam, â€œ

vzřkala.

â€žVydř¾ chvilku,
jdu jen pro ten Āaj. LeĀ¾, ani se nehni!â€œ

Chlapi

poslouchali za dveĀ™mi a jen tak tak odskoĀili, kdyĀ¾ jsem otevĀ™ela. VIĀĀu jsem poslala pro Āaj a Michala do postele. Jarmile jsem pro jistotu podstrĀila jeĀjtĀ› prĀĀjek na spanĀ- a poĀkala jsem u nĀ-, neĀ¾ usnula.

â€žHelenko,

mockrĀjt ti dĀ›kuj, mĀĀj to u mĀ›, â€œ Ā™ekl mi VladimĀ-r na chodbĀ›, drĀ¾el mĀ› u toho za ruku a dĀ-val se mi do oĀĀ- dlouhĀ½m smutnĀ½m pohledem. NĀ› kdy jsem nevĀ›dĀ›la, co si o nĀ›m mĀĀm myslet. Byl vzdĀ›lanĀ½, sluĀĀjnĀ½, ale pĀ›sobil tak nĀ›jak slizce. NavĀ-c se moc rĀĀd se poslouchal. PĀ™mi Ā™eĀĀi Āasto dĀ›lal dlouhĀ© dramatickĀ© pauzy, kterĀ© mĀ› mĀĀjty. VĀ›tĀĀjinou jsem pĀ™mi jeho obĀ›asnĀ½ch sousedskĀ½ch nĀĀvĀĀtĀ›vĀĀch vypĀ›nala pozornost, takĀ¾e jsem mu nĀ›kdy nespoleĀ›ensky skoĀila do monologu v domnĀ›nĀ-, Ā¾e uĀ¾ domluvil. RĀĀd by se byl kamarĀĀdil s Michalem, ale tomu nebyl ani trochu sympatickĀ½. KaĀ¾dopĀĀdnĀ› to vĀĀjak nemĀ›l s Jarmilou jednoduchĀ©.

â€žNo jo, zvlĀĀdli jsme to, ale uĀ¾ nech radĀ›ji ty Ā¾enskĀ© na pokoji,â€œ mrkla jsem na nĀ›j a zmizela za nĀĀjimi dveĀ™mi.

OplĀĀchla jsem si nohy horkou vodou a bylo skoro pĀ›l tĀ™etĀ-, kdyĀ¾ jsem se vrĀĀtila do postele. Michal jeĀjtĀ› nespal. â€žCo to mĀ›lo znamenat? To takhle blĀĀznĀ- ĀastĀ›ji? VĀ-ĀĀ co, Heli, radĀ›ji ji k nĀĀm vĀ›bec nepouĀĀjtĀ›j.â€œ

â€žNeboj, asi si

nevzala lĀ©ky a je zrovna v depresi. V tĀ©hle fĀĀzi mĀĀj vĀ¾dycky strach, Ā¾e ji VladimĀ-r opustĀ-, vĀĀjechno vidĀ- ĀernĀ› a mĀĀj sebevraĀ¾ednĀ© myĀĀlenky. Potom se to zase zlomĀ- a pĀ™ejde do mĀĀnie, to je druhĀ½ extrĀ©m. Je pak pro zmĀ›nu hyperaktivnĀ-, skoro nespĀ- a spĀ™ĀĀdĀĀj velkolepĀ© plĀĀjny. NejhorĀĀ- na tĀ© nemoci je, Ā¾e pĀ™echod z mĀĀnie do deprese je pokaĀ¾dĀ© nepĀ™edvĀ›datelnĀ½.â€œ

â€žChudĀĀk VIĀĀĀa,

to mu tedy nezĀĀvidĀ-m. Zato ty by ses klidnĀ› uĀ¾ivila jako psycholog.â€œ

â€žTo urĀ›itĀ›, vĀ-ĀĀj,

jakĀ½ jsem mĀ›la strach, Ā¾e to jejich rezavĀ© zĀĀbradlĀ- nevydrĀ¾Ā-? JeĀjtĀ› teĀ› se klepu.â€œ

â€žJak by ne, kdyĀ¾

v bĀ™eznu skotaĀĀ-ĀĀj v noci po balkonech skoro nahĀĀj,â€œ ĀĀĀtral mi pod peĀ™inou.

V nĀĀsledujĀ-cĀ-ch dnech se Michal drĀ¾el vĀ-c doma. Byla jsem rĀĀda. HlavnĀ› proto, Ā¾e se vĀ›noval Jolance, kterĀĀj si jinak tatĀ-nka moc neuĀ¾ila. Byla zrovna v tom snad nejroztomilejĀĀ-m vĀ›ku. Chystali jsme se oslavit jejĀ- tĀ™etĀ- narozeniny a po prĀĀzdninĀĀch mĀ›la nastoupit do mateĀ™skĀ© ĀĀkoly, kam se nesmĀ-rnĀ› tĀ›ĀĀila. Takhle malĀĀj sleĀ›na uĀ¾ si umĀ›la tatĀ-nka ĀĀikovnĀ› otoĀ›it kolem prstu. Dokonce spolu sami vyrazili do ZOO. To jsem se docela divila, protoĀ¾e Michal se podobnĀ½m aktivitĀĀm vĀ›tĀĀjinou ĀĀikovnĀ› vyhĀ½bal.

KdyĀ¾ se vrĀĀtili,

Jolanka mi vyprĀĀvĀ›la pĀĀtĀ© pĀ™es devĀĀtĀ© o zVĀ-Ā™atech, ale takĀ© o nĀ›jakĀ© tetĀ›. NevĀ›novala jsem tomu zvlĀĀĀjtnĀ- pozornost, protoĀ¾e pro ni momentĀĀlnĀ› byla tetou skoro kaĀ¾dĀĀ Ā¾ena, se kterou jsme mluvili.

Pak dorazil

Michal dokonce s kytkou. Ā~Ā-kala jsem si, Ā¾e to uĀ¾ nebude samo sebou, a taky

samožá™ejmÁ› nebylo. VeÁ•er mi nad Á›jÁ›lkem kÁ›vy oznÁ›mil, Á›e mÁ›j domluvenou prá›ici ve Francii. Byla jsem nadÁ›jenÁ›, ovÁ›jem jen do momentu, kdy jsem se dozvá›dÁ›la, Á›e na pÁ›l roku a bez nÁ›s. KdyÁ› Jolanka usnula, Á›la jsem vyvenÁ›it Olivera a vÁ›bec se mi nechtÁ›lo zpÁ›tky domÁ›.

â€žKde vÁ›zÁ›-Á› tak dlouho? Myslel jsem, Á›e si udÁ›lá›me pÁ›knÁ›½ veÁ•er,â€œ mraÁ›il se Michal.

â€žPotÁ›mebovala jsem si provÁ›trat hlavu. Myslá›-Á› pÁ›knÁ›½ veÁ•er na rozlouÁ›enou, neÁ›¼ nÁ›s tady nechÁ›jÁ› celÁ› IÁ›to samotnÁ›? Kdy vlastnÁ› odjÁ›-Á›¼dÁ›-Á›?â€œ

â€žZa dva tÁ›½dny. Ale aÁ›¼ po JolanÁ›inÁ›½ch narozeninÁ›ch,â€œ nezapomnÁ›l zdÁ› raznit a pak uÁ›¼ mi celÁ›½ veÁ•er nadÁ›jenÁ› vyprÁ›ivÁ›l jen o skvÁ›lá› prá›ici, která› na nÁ›j Á›ekala v PaÁ›mÁ›-Á›¼i. Samožá™ejmÁ› jsem Michalovi pÁ›mÁ›jla Á›spÁ›ch, ale pÁ›l roku je dlouhá› doba. KdyÁ›¼ jsem se zeptala, proÁ• nemÁ›-Á›¼eme jet s nÁ›-m, Á›™ekl jen, Á›e to tentokrÁ›it prostÁ› nejde.

â€žJoli, jakÁ›½ dá›reÁ•ek bys chtÁ›la k narozeninÁ›m?â€œ ptali jsme se.

â€žBaterku a nafukovacÁ›-ho slona,â€œ oznÁ›mila nÁ›m dcera bez zavÁ›jhÁ›nÁ›.

â€žA co budeÁ›j dá›lat s baterkou, Jolanko?â€œ zeptal se jÁ›-tatÁ›-nek.

â€žPÁ›™ece svÁ›tit do tmy,â€œ odpovÁ›dá›la a evidentnÁ› nechÁ›pala, proÁ• se jÁ›-nÁ›kdo ptÁ›j na takovou samožá™ejmst.

Konec bÁ›™ezna se mimoÁ›™Á›jdnÁ› vydaÁ›™il, vÁ›-kend má›l bÁ›½t sluneÁ›nÁ›½, tak jsme se rozhodli, Á›e v sobotu uspoÁ›mÁ›jme Jolance oslavu na terase. Pozvali jsme pÁ›mÁ›-buzenstvo, jÁ› jsem si dala zÁ›leÁ›¼et na pohoÁ›tÁ›nÁ›, vyzdobila jsem terasu a tÁ›jila se, jak bude Jolanka nadÁ›jenÁ›j z dá›rkÁ›. Baterku i slona uÁ›¼ jsme koupili, moje maminka pekla dort a hlavnÁ›-pÁ›™ekvapenÁ›-bylo v kleci, schovanÁ› zatÁ›-m u sousedÁ›.

Byl to papouÁ›jek, do kterÁ›ho se Jolanka zamilovala ve Zverimexu. Kdykoliv jsme tam pÁ›™iÁ›jli nakupovat potravu pro psa a pro koÁ›ky, celou dobu vÁ›dycky stÁ›jla u klece s krÁ›snÁ› barevnou rozelou a vÁ›jÁ›nÁ› k nÁ›-promlouvala. Zjistila jsem si, Á›e tenhle druh papouÁ›jkÁ› se sice nenauÁ›-mluvit a dá›ky mimoÁ›™Á›jdnÁ› plachosti bude nejradÁ›ji v kleci, ale to nevadilo, naopak. Kdyby se pohyboval volnÁ›, nejspÁ›-Á› by ho ulovily naÁ›je koÁ›ky.

V sobotu odpoledne se sjeli babiÁ›ky a dá›deÁ›kovÁ›, naÁ›ji sourozenci s dá›tmi a pozvali jsme i sousedku Jarmilu. Jolanka byla nadÁ›jenÁ› ze vÁ›jch dá›rkÁ›, ale kdyÁ›¼ pÁ›™iÁ›jel na Á›™adu ptÁ›jÁ›ek, neznala jejÁ›-radost mezÁ›. ZaÁ›ali jsme spoleÁ›nÁ› vymÁ›½jlet jmÁ›no, a protoÁ›e má›lo jÁ›-t Á›dajnÁ› o samiÁ›ku, shodli jsme se na Cecilce. SedÁ›la vyplaÁ›jenÁ› na kraji bidÁ›ka a pozorovala nÁ›s. Jako prvÁ›-se s nÁ›-dá›vÁ›rnÁ›ji seznÁ›mil Oliver. OpÁ›™el se pÁ›™ednÁ›-mi tlapami o stolek, na kterÁ›m stÁ›jla klec, a chtÁ›l si to barevnÁ›cosi jen tak troÁ›jku oÁ›ichat. Cecilka se lekla a bleskurychle klovlá› psisko rovnou do Á›enichu. To bylo pÁ›™ekvapenÁ›! Oliver zakÁ›uÁ›el, odskoÁ›il a se staÁ›¼enÁ›½m ocasem se má›jÁ›jel radÁ›ji oÁ›ima zeptat, co to má›lo znamenat.

â€žTo nic, Oli,â€œ

hladila jsem ho po hlavě, Cecilka se tě je bojá, v jak ona si brzy zvykne.
Báže hezky na pelek a za chvilu dostane bolestně, bude se krájet dort.

Po kejte,
po kejte, je tě mus-me Jolanku s tě-m dortem vyfotit, vzpomněl si dáda.

Samotně dort
vlastně tvořil nádherně zdobeně princeznovské Ájaty a uprostřed stála panenka.
Babička si s tě-m opravdu vyhrála a pádlo mi jako hřmáč, abychom něco tak
pracně vyrobeného hned snědli. Jolanka se v jak u nemohla do kat, a se do něj
pust-me. Áekla bych, Áe mála zájusk hlavně na tu panenku. Michal udělal pár
fotek a já jsem konečně slavnostně zakrojila. Kdy jsem první- děl dortu
vysunula, málem mi vypadly oči z dělků. Pod-vala jsem se na svou mámu, ale ta
u se zakuckávala směchem.

Věže, to byste nevěděli, co máj tahle princezna pod sukně. Michale, pojď sem
je tě s tě-m foškem, tohle se mus- zdokumentovat, volala jsem na manželka,
která zrovna někam zmizel.

Váichni se
zvědavě nahnuli k dortu.

Že, ona tam máj
Julinka, ke kámel naděně Michal v synovec.

Kdy já jsem
nemohla najít vhodnou panenku, tak jsem tam Ájoupla Árac-ho paníčka. Ale
hlavu máj holí, ke hájila se babička.

Hlavně, Áe jsi
mu ho tě-m nošem neufikla, ke konstatoval su je máj bratr a jáj raději odběhla do
kuchyně, abych doplnila zájsoy. Za okamžik jsem uslyšela z terasy nějaké povyk.

Že Heli, zaaly
sem padat obrovské saze, ke volal Michal.

Nedalo se dělat
nic jiného, ně terasu rychle opustit a pokusit se odstranit ty nejhorší- erně
něsledky. Že Boe máj, kdo má- Áe topit,
kdy je venku takové teplo? ke nechájala jsem.

No jedině
Ejkovi. Bu se budou koupat a ohřev- vaj- si vodu v lázeňské vanci nebo se vjim
mst- za tu jejich zkašenou oslavu. Ka dopřdně tam museli nacpat obrovské
množstv- pap-ru, tak Áe to vypadá sp- Áje na tu druhou variantu, ke p emnělela
nahlas Jarmila.

Že A jak to bylo
vloni? ke zaj- malo babičku.

To přivě, nev-m,
proto Áe terasa je tě, nebyla dokoněně, tak jsme tam nechodili. Doufám, Áe se
nebudou koupat ka dě den, plánovala jsem si, Áe tam budu sujit přídlo. ke

To zas bude
chtě-t nějakou cihlu, ke ukoněil debatu Michal a zaal nalévat vlastnorěně

namã-čanã½ koktejl. Oslava tak zdã;rnã pokraã•ovala v bezpeã•ã- obã½vãjku.

Dalãjã- den si Michal sbalil vãci, slã-bil, Å¾e za nãimi pã™ijede, jakmile to bude moã¾nã© a my jsme s Jolankou zãstaly samy. I kdyã¾ ne tak ãºplnã, protoã¾e s nãimi pã™ece byli ãEenda, Matã½sek, Oliver a Cecilka. MIA KOBOSILOVã•